

ת"פ 62511/07/22 - מדינת ישראל נגד אנדריי בורי

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 62511-07-22 מדינת ישראל נ' בורי(עציר)

בפני	כבוד השופט אלעזר נחלון
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אנדריי בורי

בשם המאשימה: עו"ד מיכל אזולאי; עו"ד עינת יריב

בשם הנאשם: עו"ד איליה דבירין

גזר דין

א. כללי

1. הנאשם הורשע בדין, והגיעה העת לגזור את עונשו.

ב. רקע תמציתי

2. ביום 26.10.22 הורשע הנאשם, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בשני אישומים. בגין המעשים שפורטו באישום הראשון, כלפי בת זוגו דאז א', הורשע הנאשם בתקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), ובריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק. בגין המעשים שפורטו באישום השני, כלפי בן זוגה החדש של א' (להלן: הנפגע), הורשע הנאשם בחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק, בהחזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק, ובשיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

3. על פי העובדות שבהן הודה הנאשם, בינו לבין בת גילו א' התנהל קשר זוגי במשך כשלוש שנים, שבמסגרתו הם גם התגוררו יחדיו. בהזדמנויות שונות במהלך הקשר נהג הנאשם כלפי א' באלימות תוך הפגנת יחס רכושני.

בהתאם למתואר באישום הראשון, בתמצית, בהזדמנויות שונות החל מחודש ספטמבר 2020 הכה הנאשם את א' באמצעות סטירות, משיכה בשיער וחניקה, ואף מנע ממנה לצאת מן הבית. באחת הפעמים כאשר א' דרשה מן הנאשם להשיב את מכשיר הטלפון הנייד שלקח לה, דחף אותה הנאשם וחנק אותה במשך מספר שניות תוך שהיא

בוכה. בפעם אחרת ניסה הנאשם למנוע מא' לצאת מביתם בעקבות ריב, וכשניסתה לפנותו מדרכה תפס אותה וניסה למשוך אותה לחדר השינה. משהתנגדה לכך א' דחף אותה הנאשם לעבר הקיר, ובשל כך נגרמו לה שטפי דם ("סימנים כחולים") בגבה ובזרועה.

באישום השני מתואר אירוע שהרקע לו מתואר בחלק הכללי של כתב האישום: כך, בחודש יוני 2022, לאחר שנפרדה מן הנאשם, התפתח בין א' לבין הנפגע קשר זוגי, וביום 7.7.22 עזבה א' את הבית ועברה להתגורר במקום אחר. הנאשם לא השלים עם המצב, ואף איתר צילומים של הנפגע ובירר עם אחרים את זהותו. ימים ספורים לאחר מכן הגיעה א' לבית עם הנפגע, בהיעדרו של הנאשם, כדי לאסוף את חפציה. בימים שלאחר מכן ניסתה א' לתאם עם הנאשם מועד נוסף להגעתה וכן להעברת סכום כסף שהופקד עבורה בחשבון הבנק של הנאשם, ללא הצלחה. על רקע זה, ביום 17.7.22 התפתחה מריבה בין א' לנאשם (ככל הנראה באמצעות מסרונים ווטסאפ). בשעות הערב של אותו יום הצטייד הנאשם בסכין, עקב אחרי הנפגע, וארב לו בכניסה החשוכה לבניין מגוריה החדש של א' שכתובתה התבררה לו. עם כניסת הנפגע לבניין התנפל עליו הנאשם, סובב את ראשו ובמקביל שיסף את גרונו מצד שמאל, חתך את חזהו, ואז דחף אותו ונמלט. הנאשם הגיע לבית חברו, החליף את חולצתו ונעליו באלה של החבר, ואיים עליו שלא יפתח את הדלת ולא יספר על מעשיו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לנפגע חתך רוחבי גדול בצוואר, וכן חתך באורך של 10-15 ס"מ לאורך העצם המרכזית בחזה, והוא נזקק לניתוח ואושפז.

ג. תסקירים וראיות הצדדים לקביעת העונש

4. תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם המליץ להשית על הנאשם "עונש מוחשי ומציב גבול". בתסקיר צוין, בתמצית, כי הנאשם עלה ארצה עם הוריו ממולדובה בהיותו פועל, ולו אחות אחת. אביו של הנאשם היה מכור לאלכוהול ונהג כלפיו באלימות (כך מסרה א' לשירות המבחן). הורי הנאשם התגרשו בהיותו בן שנים עשרה, והרושם היה כי הגירושין הציבו את הנאשם במצב מורכב. הנאשם השלים עשר שנות לימוד ושירות צבאי מלא כנהג משאית, וטרם מעצרו עבד כטכנאי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו לוקח אחריות על העבירות שביצע כלפי א' וכלפי הנפגע, ונוטה להשליך את האחריות עליהם ועל גורמים חיצוניים. שירות המבחן אף ציין כי הנאשם שלל קשיים וצורך בטיפול לשם שיפור שליטתו בכעסים ובאלימות. בתסקיר הוערך כי על רקע מכלול נסיבותיו של הנאשם רמת הסיכון שיבצע עבירות דומות בעתיד היא גבוהה, והומלץ כאמור על ענישה מוחשית ומציבת גבול.

5. במסגרת התסקיר התייחס שירות המבחן גם למצבה של א'. שירות המבחן ציין כי א' והנפגע מתגוררים יחדיו וכי היא נושאת ברחמה את ילדם המשותף. א' חשה מאוימת מפני הנאשם, וחוששת כי ינסה לשוב ולפגוע בה או בנפגע אם יגלה את כתובת מגוריה.

6. הוגש גם תסקיר נפרד בעניין מצבו של הנפגע. בתמצית, במסגרת התסקיר עמד שירות המבחן על "תמונת נזק חמורה", כלשונו: אימת המוות שחוזה הנפגע מוסיפה להיות נוכחת אצלו גם כעת בנוגע לעצמו ולא'; היא מחריפה קשיים שמהם הוא סבל עוד קודם לכן, על רקע נסיבותיו המשפחתיות והאישיות; הפגיעה הפיסית דורשת התמודדות עם שגרת כאב ועם טיפול רפואי נמשך; יש לה השלכות תפקודיות וכלכליות; שרידיה הם מְזַנֵּק ("טריגר") לאירוע הקשה; והיא משליכה גם על מישורים נוספים שמפאת פרטיותו של הנפגע לא יפורטו, הכל כאמור בתסקיר. שירות המבחן העריך כי על רקע עוצמת הפגיעה, קיים סיכון משמעותי לנסיגה אצל הנפגע לאחר דרך שיקומית משמעותית שעבר מאורח חיים שניהל עד לפני מספר שנים. הנפגע עצמו הביע תקווה כי חומרת פגיעתו תתבטא בעונש שיוטל על הנאשם, ושירות המבחן המליץ לפסוק לטובתו פיצוי כספי משמעותי.

7. המאשימה הגישה תמונות של זירת האירוע המתואר באישום השני ושל נפגע העבירה לאחר אותו אירוע, וכן תיעוד רפואי בנוגע למצבו ולטיפולים שעבר. מן התיעוד עולה כי החתך בחזה הנפגע היה שטחי, אולם החתך בצווארו היה עמוק רחב וארוך (הגם שלא נפגעו כלי דם גדולים) וממילא גם הנזק הפוטנציאלי היה לא מבוטל. תמונות החתך בצוואר מלמדות אף הן על מימדיו ועל עומקו, בבחינת "טובה תמונה אחת מאלף מילים" (ראו תיעוד רפואי ותמונות שהוגשו ביום 15.11.22). נפגע העבירה העיד בעצמו, לבקשתו, וסיפר על קשייו בעקבות האירוע.

8. מטעם הנאשם העידו אמו, אחותו, וחברו שסיפרו עליו ועל נסיבות חייו. כל שלושת עדי הנאשם הסתייגו נחרצות מן המעשים שביצע, וניכר היה הכאב שהם חשים על המצב.

ד. טענות הצדדים לעניין העונש

9. שני הצדדים הגישו עיקרי טענות בכתב והשלימו את טענותיהם בדיון. עיקר הטיעונים התייחסו לאישום השני, שהוא החמור מן השניים, ועל כן מכאן ולהבא אתיחס תחילה לאישום זה.

10. המאשימה טוענת כי מתחם העונש ההולם בגין האישום השני עומד על בין 9 ל-13 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, ובגין האישום הראשון על בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה כזו. המאשימה עותרת לגזור על הנאשם 10 שנות מאסר בפועל בגין האישום השני ו-13 חודשי מאסר בפועל בגין האישום הראשון, וזאת לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

11. לטענת המאשימה נסיבות ביצוע העבירות מושא האישום השני מלמדות על חומרת המעשים: מדובר היה במעשים מתוכננים; שהנאשם עשה אותם לבדו; הנזק שהיה צפוי הוא קטלני והמעשה הוא "על סף ניסיון רצח" כלשונו; הנזק שנגרם בפועל הוא חמור ביותר, כעולה מן הראיות לעונש ומתסקיר הנפגע; והמעשים בוצעו באכזריות ובאלימות.

בנוגע לעבירות מושא האישום הראשון מדגישה המאשימה את היחס הכפייתי והרכושני שהן משקפות כלפי א'.

מבחינת נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מציינת המאשימה כי הנאשם אמנם אינו בעל עבר פלילי, וכי הוא נטל אחריות במסגרת ההליך המשפטי, אך התסקיר בעניינו מלמד כי לא מדובר בחרטה כנה ומעמיקה ובשים לב לחומרת המעשים יש ליתן משקל מוגבל לנסיבותיו האישיות.

12. בא כוח הנאשם מצדו טוען כי מתחם העונש ההולם בגין האישום השני עומד על בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל, וכי הרף העליון של המתחם בגין האישום הראשון אינו עולה על מספר חודשי עבודות שירות, שניהם לצד ענישה נלווית. בא כוח הנאשם עותר שלא להטיל על הנאשם עונש מאסר ממושך.

13. בנוגע לאישום השני טוען בא כוח הנאשם כי הנאשם חשש מכך שא' והנפגע חדרו למרחב הפרטי שלו ללא הסכמתו, וכי האירוע יצא משליטה על רקע מצבו הרגשי, אך שב ומבהיר כי לא היה כל מקום להתנהלות כלפי הנפגע וכי הנאשם מצטער על מה שנעשה.

בנוגע לאישום הראשון טוען בא כוח הנאשם כי הגם שהנאשם "כשל בדרך התנהגות והבעת רגשות" הרי שהוא הקדיש לא' את חייו.

בא כוח הנאשם מפנה לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות של הנאשם, לרבות לכך שאביו היה מכור לאלכוהול ונהג באלימות, לעובדה שהוא נעדר עבר פלילי, ולכך שהוא הודה בכתב האישום המתוקן בתחילת ההליך. בא

כוח הנאשם מציין כי הנאשם נכון לעשות כל מאמץ כדי לפצות על מעשיו, ומוסיף כי הרושם בתסקיר בעניינו הוא שגוי וכי הנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו.

14. הנאשם עצמו הביע בדבריו צער וחרטה על מעשיו כלפי הנפגע, ציין כי הוא נוטל אחריות מלאה על המעשים ומוכן לשאת בתוצאות הנובעות מהם.

ה. דיון והכרעה

ה(1) גזירת הדין-כללי

15. סעיף 40ב לחוק העונשין קובע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". סעיף 40ג(א) מורה כי בהתאם לעקרון ההלימה יש לקבוע "מתחם עונש הולם", וזאת תוך התחשבות "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה". חלק מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מנויות בסעיף 40ט לחוק, ובכללן מידת התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי של הנאשם, מידת הנזק שנגרמה או שהייתה צפויה להיגרם מהעבירה, הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה ועוד (וראו סעיף 40יב הקובע כי ניתן לשקול גם נסיבות אחרות).

16. לאחר קביעת מתחם העונש יש לגזור את העונש המתאים לנאשם, וזאת תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג(ב) לחוק). נסיבות כאלה מפורטות בסעיף 40יא לחוק, וכוללות בין היתר את השלכת העונש על הנאשם ועל משפחתו, הנזקים שנגרמו לו מהעבירה ומהרשעתו, שאלת נטילת אחריותו על מעשיו ומאמציו להשתקם, מאמציו לתקן את תוצאות העבירה, שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות החוק, התנהגות חיובית כללית ותרומה לחברה, נסיבות חיים קשות, חלופת הזמן, ועברו הפלילי של הנאשם (וראו סעיף 40יב הקובע כי הרשימה המנויה בסעיף 40ט אינה סגורה וניתן לשקול גם נסיבות אחרות). כמו כן ניתן להתחשב בצורך להרתיע את הנאשם ולהרתיע את הרבים (סעיפים 40-40ז לחוק).

17. ככלל, העונש שייגזר על הנאשם יהיה בתוך המתחם שנקבע, אולם בית המשפט מוסמך לחרוג ממנו לקולא משיקולי שיקום או לחומרא משיקולי הגנה על שלום הציבור, בתנאים שפורטו בחוק (ראו סעיפים 40ד וכן 40ה לחוק).

18. כאשר נאשם מורשע במספר עבירות, קובע סעיף 40ג לחוק כי יש להבחין בין מצב שבו העבירות מהוות "אירוע אחד", שאז ייקבע המתחם וייגזר העונש ביחס לאירוע ולעבירות כמכלול, ובין מצב שבו העבירות מהוות אירועים נפרדים, שאז יש לקבוע מתחם ביחס לכל אירוע בפני עצמו.

19. במקרה שכאן לא הייתה מחלוקת כי העבירות באישום הראשון הן "אירוע אחד", וגם העבירות באישום השני הן "אירוע אחד" אך נפרד מן האירוע הראשון. ואכן, המעשים בשני האישומים אמנם קשורים זה לזה, שכן הם נעשו על רקע יחסו הרכושני של הנאשם לא', אולם אין ביניהם "קשר הדוק" כנדרש בפסיקה לצורך הגדרתם כאירוע אחד (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל ((3.9.2015)).

20. במצב זה מורה סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין כי לאחר קביעת מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד ניתן לגזור עונש כולל לשני האירועים או עונש נפרד לכל אירוע. ככל שנגזרים עונשים נפרדים, יש לקבוע את מידת החפיפה

ביניהם, אם בכלל. בפסיקה נקבע כי נוכח עיקרון ההלימה

הוראה לפיה העונשים ירוצו במצטבר היא הכלל, והחלטה על חפיפת העונשים... היא זו המצריכה הנמקה מיוחדת... הכרעה בסוגיה זו נעשית בראי נסיבותיו של כל מקרה, כאשר יש לתת את הדעת לשני שיקולים מרכזיים. השיקול הראשון - זיקתן של העבירות בהן הורשע הנאשם, כאשר זיקה חזקה עשויה להצדיק חפיפת העונשים. השיקול השני - מהותן וחומרתן של העבירות... הרשעה של עבריין בעבירות חמורות, בעבירות שבוצעו בנסיבות קשות או בברוטאליות, או בעבירות הפוגעות באינטרסים היקרים לנו כחברה, בדגש על עבירות אלימות בכלל ועבירת רצח בפרט, עשויה להצדיק ענישה מצטברת... בנוסף לשיקולים אלו, בית המשפט רשאי להתחשב גם בנסיבותיו האישיות של נאשם, לרבות גילו, היעדר עבר פלילי, והאם הודה במעשים או הביע עליהם חרטה

(ע"פ 1900/18 ילמה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (6.10.2019); ראו גם ע"פ 244/21 מדינת ישראל נ' רבינוביץ', פסקה 54 (31.8.2022) ובאסמכתאות שם).

21. על רקע האמור, אתיחס לשיקולים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש בנוגע לכל אישום בנפרד, ואפתח כאמור באישום השני שהוא החמור יותר ושאליו התייחסו עיקר טיעוני הצדדים.

ה(2) מתחם העונש ההולם בגין האישום השני

22. הנאשם הורשע כאמור בחבלה בכוונה מחמירה בנפגע, וזאת לאחר שארבו לו, שיסף את גרונו בסכין שהחזיק שלא כדין, וחתך את חזהו.

ה(2)(1) הערכים החברתיים ומידת הפגיעה בהם

23. הערכים החברתיים שנפגעו בגין מעשים אלה הם, בין היתר, שלמות הגוף, שלום הנפש, כבוד האדם והאוטונומיה שלו על גופו, וכן תחושת הביטחון האישי שלו (ראו ע"פ 8255/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.4.2017); ע"פ 799/19 צ'קול נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.7.2019); ע"פ 1259/19 גוטיז'ב נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (11.1.2021)). מידת הפגיעה בערכים אלה היא גבוהה, בשים לב לכך שהנאשם התנפל על הנפגע מתוך החשיכה ללא התראה; לכך שההתנפלות נעשתה בכניסה לבניין מגוריה של א', שמבחינת הנפגע אמור להיות מרחב ביתי; לחומרת הפגיעה הפיסית כפי שצוין ועוד יפורט להלן; ולהשלכותיה הקשות גם במישורים אחרים. כמו כן הנאשם פגע במידה פחותה גם בסדר הציבורי ובביטחון הציבור, בכך שביצע אירוע אלים בשטח ציבורי, באופן שיכול להשליך על אחרים ועל התנהלותם.

24. הנאשם הורשע גם בשיבוש מהלכי משפט בכך שהחליף את בגדיו עם בגדי חברו, השיים עצמו יִשָּׁן ואיים על חברו לבל יספר על מעשיו. במעשים אלה פגע הנאשם בערכים חברתיים שונים, וביניהם גילוי האמת בנוגע למעשי פשיעה ושלטון החוק (לערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מעבירת שיבוש מהלכי משפט השוו לרע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, נה(5) 729, 751 (2001)). עם זאת, לטעמי פגיעת הנאשם בערכים אלה נמוכה: לא מדובר במעשים מתוחכמים ונמשכים, אלא במעשים נקודתיים שנעשו בחיפזון סמוך לאחר ביצוע העבירות. הם לא שיקפו ניסיון לשבש את המשפט או את החקירה עצמם לאחר שכבר החלו, אלא ניסיון למנוע התחקות אחרי הנאשם מיד לאחר האירוע.

ה(2)(2) נסיבות ביצוע העבירה

25. במקרה שכאן קיים אוסף נסיבות המלמדות על החומרה שבמעשה: בניגוד לטענת הנאשם לא מדובר היה

באירוע ש"יצא משליטה", אלא באירוע מתוכנן שבמסגרתו הוא ארב לנפגע בחשכת ליל כשהוא מצויד בסכין, וזאת לאחר שטרם ובירר פרטים לגביו ולגבי כתובת מגוריה של א' (סעיף 40ט(א)(1) לחוק); הנאשם ביצע את המעשה לבדו, ובלא שאחר השפיע עליו (סעיף 40ט(א)(2) לחוק); הנזק שהיה עלול להיגרם הוא קטלני, כעולה כאמור הן מן התייעוד הרפואי המלמד על עומק וחומרת החתך בצוואר והן מתמונות החתך, וזאת למרות שלמרבה המזל לא נפגעו כלי דם גדולים (סעיף 40ט(א)(3) לחוק); הנזק שנגרם בפועל הוא חמור, שכן גם אם לא נטען לנכות פיסית קבועה הרי שקיימות השלכות רחבות על הנפגע ועל א', כאמור לעיל ובתסקיר הנפגע (סעיף 40ט(א)(4) לחוק); הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הן ככל הנראה יחסו הרכושני כלפי א' וחוסר השלמתו עם זכותה לבחור עם מי לקיים מערכת יחסים, שאין להשלים עמם (סעיף 40ט(א)(5) לחוק); והמעשה בוצע באלימות ובאכזריות (סעיף 40ט(א)(10) לחוק). לא נטען למגבלה על יכולתו של הנאשם להבין את מעשהו או להימנע ממנו, או לנסיבות מקילות אחרות כאמור בסעיפים 40ט(א)(6)-(9) לחוק.

ה(2)(3) מדיניות הענישה

26. העונש הקבוע בדין לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה שבה הורשע הנאשם עומד על עשרים שנים (העונשים המרביים על עבירות של החזקת סכין ושיבוש מהלכי משפט הם חמש שנים ושלוש שנים בהתאמה).

27. כבר נקבע כי "על רקע התגברות מעשי האלימות [] ניכרת מגמה ברורה בפסיקה של החמרה בענישה בעבירות אלימות בכלל ובעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בפרט, לא כל שכן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כבעניינו" (ע"פ 799/19 צ'קול נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.7.2019)). במקרה שכאן העבירה בוצעה באמצעות סכין, ובתי המשפט עמדו לא אחת "על החומרה היתרה הטמונה בעבירות אלימות המבוצעות באמצעות סכין, שלעיתים המרחק ביניהן לבין גרימתה של תוצאה קטלנית קצר עד מאוד. חומרתן של עבירות אלו, כמו גם שכיחותן ופוטנציאל הנזק הרב שלהן, מחייבים ענישה מחמירה שתביא להרתעת היחיד והרבים" (ע"פ 2508/21 נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.6.22)). במקום אחר צוין כי "חומרה מיוחדת מיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים בהם נעשה שימוש בסכין" והודגש "הצורך להיאבק בה[ם] באמצעות ענישה קשה ומחמירה" (ע"פ 2056/15 רוז'קוב נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (28.11.16)).

28. עיון בפסיקה בנוגע לעבירות של חבלה בכוונה מחמירה באמצעות סכין מלמד כי היא כוללת מנעד ענישה רחב, המושפע מנסיבות כל מקרה ומקרה. בית המשפט העליון עמד על כך בעת שהתייחס לענישה בגין עבירת חבלה בכוונה מחמירה באמצעות סכין כלפי בת זוג, באמרו:

כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו, וההבדלים בענישה נמצאים לעיתים בפרטים, ואפילו בפרטים הקטנים, כגון - מיקום הדקירה, מספר הדקירות, עומק הדקירות וסוג הסכין, האם המעשה היה מתוכנן תוך הצטיידות מראש בסכין אם לאו, האם נלוו למעשה עבירות נוספות, מצבו של קרבן הדקירה לאחר מעשה, האם העונש הושת לאחר הודאה או לאחר שמיעת ראיות במסגרת הסדר טיעון, וכיו"ב. יש להישמר אפוא מפני השוואה מיכנית של עונשים, באשר הענישה היא מלאכה של "תפירה ידנית" הכל על פי המעשה והעושה.

(ע"פ 7100/13 סגלטיצי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.1.2015)).

29. כך, למשל, בע"פ 1259/19 גוטי'ב נ' מדינת ישראל (11.1.2021) מדובר היה במי ש"דעתו לא הייתה נוחה" מכך שבת זוגו והנפגע משוחחים, ובעקבות זאת הוא דקר את הנפגע דקירות רבות ועמוקות בפלג גופו העליון ובצווארו, וגרם לו שיתוק בפלג גופו הימני, ובמקביל אף תקף את בת זוגו ולאחר מכן ניסה להניאה מלמסור אמת

בחקירה. הנאשם הורשע לאחר שמיעת עדויות, והערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל-10 שנות מאסר וכי העונש המתאים הוא 8 שנות מאסר בפועל (לצד עונשים נוספים). בית המשפט העליון לא התערב בעונש, בצינו כי מחד גיסא העבירות לא היו מתוכננות והנאשם אף הזעיק את כוחות ההצלה ותמרץ אותם לסייע לנפגע, ומאידך הנאשם פעל באלימות גם כלפי זוגתו, הדיחה בחקירה, הוא בעל עבר פלילי, ולאורך ההליך לא לקח אחריות על מעשיו. במקרה שכאן, עוצמת התקיפה היא פחותה מבחינת מספר הפגיעות, וגם התוצאות הרפואיות של מעשי הנאשם חמורות פחות שכן לא נטען כאמור לנכות פיסית קבועה. כמו כן המעשה מושא האישום השני לא כלל אלימות כלפי בת הזוג, והנאשם עצמו אינו בעל עבר פלילי. מנגד, בשונה מן המקרה שם, כאן המעשה היה מתוכנן והנאשם אף הותיר את הנפגע מתבוסס בדמו ונמלט.

30. בע"פ 1268/21 מדינת ישראל נ' אבו סמרה (15.7.21) מדובר היה בשניים שהגיעו רעולי פנים ומצוידים בסכין ובאלה למקום שבו שהה הנפגע, דקרו אותו בצוואר בחזה בראש ובאיברים נוספים, הכו אותו באלה בראשו עד שבירתה, ולאחר שהתמוטט נמלטו. הנפגע סבל מחבלה רב מערכתית, נותח ואושפז למשך חמישה ימים. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם, והערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-7 שנים וגזרה עליהם בין היתר מאסר בפועל בן 54 חודשים, בנוסף להפעלת מאסר מותנה של שישה חודשים, מחציתו בחופף לעונש. בית משפט העליון החמיר בעונשם של הנאשמים וגזר עליהם 66 חודשי מאסר בפועל, וכן הורה כי המאסר המותנה יופעל במצטבר, בצינו את התכנון של מעשה אלימות, את השימוש בסכין כ"מכפיל כוח" ואת הפגיעות הקשות בנפגע, לצד עברם הפלילי של הנאשמים בעבירות אלימות. במקרה שכאן מדובר היה בנסיבות דומות מבחינת השימוש המתוכנן בסכין וגם בו נגרמה פגיעה קשה, אם כי לא נעשה שימוש באלה, המכות היו פחותות במספרן, נראה שהנזק הרפואי היה פחות, ולא מדובר היה בתקיפה בצוותא. הנאשם כאמור גם אינו בעל עבר פלילי.

31. בע"פ 446/15 שיח חליל נ' מדינת ישראל (26.11.15) (ת"פ (מחוזי חי') 54980-11-13 מדינת ישראל נ' שיח חליל (31.12.14)) מדובר היה במי שעל רקע מחלוקת עם בן דודו הזמין אותו למפגש, ואז הגיח מאחוריו ודקר אותו ברגליו בגבו ובאצבעו (כאשר פצעי דקירה היו גם בבית החזה). הנאשם גם ביצע פעולות על מנת לשבש הליכי משפט, ובין היתר נטל את הטלפון של הנפגע, השליך את הטלפון שלו, הורה לאחותו שלא תשתף פעולה בחקירה, והסתתר בבית קרוביו. הנאשם הורשע לאחר שמיעת עדויות (אם כי בטרם גזר הדין נטל אחריות על מעשיו), והערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-7 שנות מאסר וגזרה על הנאשם בין היתר 74 חודשי מאסר בפועל (בגין כלל העבירות). בית המשפט העליון הקל בעונש, בדרך של חפיפת העונש בגין שיבוש מהלכי משפט לעונש בגין העבירות האחרות, כך שנגזרו על הנאשם 66 חודשי מאסר.

32. בע"פ 2056/15 הנזכר מדובר היה במי שדקר אחר בחזהו לאחר הטרדות מצד האחר. הנאשם הורשע בהסדר טיעון שבו הוסכם כי המאשימה תגביל את עצמה לטעון לעונש של שש שנות מאסר. בגזר הדין נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל ונגזר על הנאשם עונש של 54 חודשי מאסר בפועל בין היתר בשל עברו הפלילי. בית המשפט העליון נמנע מלהתערב בעונש זה. במקרה שכאן נסיבות ביצוע העבירה חמורות יותר, שכן המעשה היה מתוכנן, הוא לא היה קשור להטרדות מצד הנפגע, ונראה שגם הפגיעה הרפואית ממשית יותר, אולם מנגד הנאשם נעדר עבר פלילי.

33. בע"פ 2508/21 הנזכר מדובר היה במי שהתגרה באחר ובהמשך הכה אותו ואיים עליו כי יהרגהו. אחיו של האחר הגיע וניסה להפריד, ואז דקר אותם הנאשם בחזה ובבטן. אביהם של השניים הגיע למקום ואז דקר הנאשם גם אותו בראש בסמוך לאוזן השמאלית. הנאשם הורשע לאחר שמיעת העדויות והערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל-10 שנים וגזרה עליו עונש של 7.5 שנות מאסר בפועל (לצד עונשים נוספים). בית המשפט העליון

החמיר את העונש ל-9 שנים, בציינו בין היתר כי האירוע החל ביוזמת המערער; כי הוא אף דקר שניים ש"כל חטאם היה רצונם להפריד בין הניצים"; כי לאחד מהנפגעים נגרם חתך מסכן חיים בבית החזה וגם האחרים סבלו מ"נזקים חמורים ביותר"; כי הנפגעים נמנעו מלשתף פעולה עם רשויות האכיפה בשל חששם מן הנאשם; וכי הנאשם הוא בעל עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות לרבות בדקירה. במקרה שכאן הנסיבות חמורות פחות באופן משמעותי: מדובר אמנם במעשה מתוכנן יותר, שגם הוא החל ביוזמת הנאשם ונגרם בו נזק חמור לנפגע, אך בדקירה של אדם אחד, במי שהודה ונטל אחריות, והוא נטול עבר פלילי.

34. הצדדים עצמם הפנו לפסקי דין שונים, זה בכה וזה בכה. חלק מפסקי הדין ניתנו לפני שנים, כך שלא ברור עד כמה הם משקפים את המדיניות הנוהגת, וחלקם מתייחסים לנסיבות שונות מן המקרה שלפניי.^[1]

35. עם זאת, מבין פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה יש לציין את תפ"ח (ב"ש) 12724-11-19 מדינת ישראל נ' ג'בארין (29.11.2021), שם מדובר היה במי שדקר את שותפו לדירה שלוש דקירות בחלקו השמאלי-עליון של החזה, וכאשר זה התגונן המשיך לנסות ולדקרו באותו אזור ודקר אותו דקירות נוספות באיברים אחרים, עד שנמלט כשהוא מותיר את הנפגע להתבוסס בדמו. לנפגע באותו מקרה נגרמו נזקים חמורים והוא הורדם והונשם. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8.5 ל-13 שנים וגזר על הנאשם עונש של 9.5 שנות מאסר בין היתר על רקע היותו צעיר נעדר עבר פלילי ועל רקע נסיבותיו האישיות ונטילת האחריות מצדו. הנאשם חזר בו מערעור שהגיש בהמלצת בית המשפט העליון (ע"פ 344/22). יש לציין כי נראה שהמקרה שם חמור יותר מבחינת עוצמת הפגיעה הפיסית בנפגע ונחישותו של הנאשם להוסיף ולפגוע בו.

36. המאשימה הפנתה גם אל ת"פ (מחוזי חי') 15387-04-12 מדינת ישראל נ' אלבאלי (11.12.2012). באותו מקרה דקר הנאשם את שכנו המתלונן שלוש דקירות בחזהו, בבטנו ובגבו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5.5 ל-9 שנות מאסר בפועל. המאשימה טענה כי נגזרו על הנאשם 9 שנות מאסר בפועל, אולם עיון מלמד כי נגזרו עליו 7 שנות מאסר, וזאת בין היתר על רקע עבר פלילי מכביד (ערעור הנאשם על חומרת עונשו נדחה, ע"פ 1007/13).

37. מבין פסקי הדין שאליהם הפנה הנאשם יש לציין את ת"פ (י-ם) 26219-03-21 מדינת ישראל נ' אבו סביח (12.1.2022). באותו מקרה דקר הנאשם את הנפגע בחפץ חד שאינו סכין בחזהו בירכו ובעכוזו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 ל-5 שנות מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 32 חודשי מאסר. עם זאת יצוין כי נסיבות אותו מקרה חמורות פחות מזה שכאן: אמנם שם מעורב היה נאשם נוסף, אך האירוע לא היה מתוכנן, הרקע לו היה סכסוך כספי, והפגיעה בנפגע הייתה פחותה משמעותית.

38. כמו כן הנאשם הפנה אל ע"פ 6373/11 זריהן נ' מדינת ישראל (30.5.2013) שם העמיד בית המשפט העליון את העונש על 5 שנות מאסר בפועל, למרות שלא מדובר היה בתקיפה בסכין ולמרות שלתקיפה קדמה תקיפה של הנפגע את בנו של הנאשם. נראה כי גם החבלה הייתה חמורה פחות מאשר במקרה שכאן.

39. במכלול, נוכח הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות - ובפרט חומרת הנזק שעלול היה להיגרם בשים לב לעומק אורך רוחב ומיקום החתך בצוואר ולחומרת הנזק הכולל בפועל, למול העובדה שלא נטען לנכות פיסית קבועה - ונוכח מדיניות הענישה שעליה עמדתי לעיל (ובכלל זה פסקי הדין בע"פ 446/15 ובע"פ 1268/21), סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם הוא בין 4.25 ל-7.25 שנות מאסר. כמו כן נוכח העובדה שהעבירות גרמו נזק ממשי לנפגע, סבורני כי מתחם העונש ההולם כולל עונש של פיצוי

ממשי.

ה(3) מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון

40. הנאשם הורשע בגין מעשיו באישום הראשון בריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי א' שהייתה אז בת זוגו באמצעות סטירות משיכה בשיער וחניקה, וכן בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש בכך שבאחת הפעמים דחף אותה וגרם לה לשטפי דם "סימנים כחולים" בגבה ובזרועה.

ה(3)(1) הערכים החברתיים ומידת הפגיעה בהם

41. כמו באישום השני, גם במעשים מושא האישום הראשון פגע הנאשם בשלמות הגוף, בשלום הנפש, בכבוד האדם ובאוטונומיה שלו על גופו. נוסף על כך פגע הנאשם בתחושת הביטחון האישי של אדם במרחב הפרטי שלו וכן בתחושת הערך העצמי שלו. מידת הפגיעה בערכים אלה אינה מבוטלת, בשים לב להתמשכות המעשים ולכך שהם נעשו במרחב ביתי וזוגי שבו אמורה א' לחוש בטוחה ומוגנת.

ה(3)(2) נסיבות ביצוע העבירות

42. לא נטען כי המעשים היו מתוכננים (סעיף 40ט(א)(1) לחוק); הנאשם ביצע אותם לבדו בלא שאחר השפיע עליו (סעיף 40ט(א)(2) לחוק); לא נטען כי הנזק הגופני שנגרם ושהיה עלול להיגרם הוא חמור; ולא ברור מהו הנזק שנגרם מבחינת תחושת הביטחון של א' (סעיף 40ט(א)(3)-(4) לחוק). יצוין כי מן ההתנהלות שתוארה לעיל בנוגע לאיסוף החפצים והדרישה להעברת הכסף לא עולה שא' חשה חוסר ביטחון מעבר למתבקש במערכת יחסים קשה מסוג זה.^[2] גם כאן הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הן ככל הנראה יחסו הרכושני כלפי א' וחוסר השלמתו עם האוטונומיה שלה, ואין לראות בהן נסיבות מקלות בשום מובן (סעיף 40ט(א)(5) לחוק). הנאשם אף ניצל את פערי הכוח הפיסי בינו לבין א' (סעיף 40ט(א)(11) לחוק). עם זאת יש לציין גם כי העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בוצעה במהלך מאבק פיסי בין הנאשם לא', והגם שהרקע למאבק היה ניסיונו הפסול של הנאשם למנוע מא' לצאת מן הבית, לא מדובר היה במכה שנועדה לגרום חבלה.

ה(3)(3) מדיניות הענישה

43. מבחינת מדיניות הענישה, הרי שהעונש המרבי על תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש הוא 6 שנות מאסר, והעונש המרבי על תקיפה בנסיבות מחמירות הוא 4 שנות מאסר. אמנם, ברגיל לא ניתנים עונשים מעין אלה, אולם בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה שבעבירות אלימות בתוך המשפחה, ועל מדיניות הענישה המחמירה שיש לנקוט כלפיהן:

נגע האלימות במשפחה פוגע בשלום הציבור ובערכים יסודיים של החברה בישראל, ועל בית-המשפט מוטלת החובה להוקיע מעשים אלו, בדרך של ענישה משמעותית, אשר תעביר מסר שיפוטי חד וברור לעברייני האלימות במשפחה

(רע"פ 7513/12 מרעי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (22.10.12). וראו עוד: ע"פ 671/22 אבו תנהא נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (20.10.22); רע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.6.2021); ע"פ 3633/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (9.11.22); רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (14.3.19)).

44. הצדדים לא הפנו אל פסיקה רלוונטית לעבירות מושא אישום זה. אסקור אפוא מספר מקרים שבהם נידונו

עבירות דומות.

45. ברע"פ 1884/19 הנזכר מדובר היה במי שהורשע בשלוש עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג באמצעות סטירות, חניקה ומשיכת שיער, כמו במקרה שכאן, ובעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש (שריטות, נפיחות בלסת התחתונה ורגישות בצוואר שנגרמו במכות אגרופ). הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, ובשל הנסיבות האישיות והמצב הרפואי של הנאשם גזרה עליו 4 חודשי מאסר בפועל. תוצאה זו נותרה על כנה. במקרה שכאן מדובר באירועים רבים יותר, אולם החבלה אינה בפנים ולא נגרמה כתוצאה ממכה מכוונת אלא מדחיפה.

46. ברע"פ 89/19 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.19) מדובר היה במי שהורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בת זוגו ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו בעת שהתנגד למעצרו. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר שיכול שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל (אם כי באותו מקרה חרגה מן המתחם משיקולי שיקום). גזר הדין נותר על כנו. המקרה שכאן חמור יותר מבחינת מספר אירועי התקיפה והתמשכותם, אולם קל יותר במידה מסוימת מבחינת עוצמת התקיפה והעדר הפרעה לשוטר.

47. ברע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.17) מדובר היה במי שהורשע בשני מקרים של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוגו בכך שסטר לה, משך בשערה ושפך על פניה יין, ובשני מקרים של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש (שבמקרה אחד גם לוותה באיומים). באחד ממקרים אלה הכה הנאשם את המתלוננת בראשה באמצעות כיסא ובאחר חבט בפניה באגרופ ודקר אותה בצווארה במספרים. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וגזרה על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל נוכח נסיבותיו האישיות. גזר דין זה נותר על כנו ונקבע כי מדובר בעונש "ראוי ומאוזן". המקרה שכאן הוא קל משמעותית מבחינת עוצמת התקיפה הגורמת חבלה של ממש, אולם חמור יותר מבחינת ריבוי אירועי התקיפה.

48. ברע"פ 2520/16 פלוני נ' מדינת ישראל (28.8.16) מדובר היה במי שהורשע בתקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוגו ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות של בת זוגו, בכך שהכה אותה בראשה ובגופה במקל ובפניה באמצעות נעל. על הנאשם נגזרו, בין היתר, שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ונקבע כי מדובר בעונש הולם. מדובר בתקיפה בעוצמה גדולה יותר מזו שבמקרה שכאן, אולם מנגד בשני אירועים קונקרטיים.

49. ברע"פ 1587/13 פלוני נ' מדינת ישראל (6.3.13) הורשע הנאשם בתקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוגו ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות של בת זוגו, בכך שהכה אותה בשתי הזדמנויות באמצעות מגב ובאחת מהם גרם לה שטף דם ברגל. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-10 חודשי מאסר בפועל (לצד עונשים נוספים) וגזרה על הנאשם את הרף התחתון של המתחם שירוצה מאחורי סורג ובריה בשל חלופ הזמן ומצבו הרפואי. זאת, לצד הפעלה מצטברת של שמונה חודשי מאסר מותנה. גזר הדין נותר על כנו, ובית המשפט העליון ציין כי בנסיבות העניין אכן היה מקום להורות על מאסר מאחורי סורג ובריה, בין היתר על רקע "מגמת ההחמרה בעונש, שנועדה לשרש את תופעת האלימות כלפי נשים מידי בני זוגן".

50. ברע"פ 7575/13 אינדלקאו נ' מדינת ישראל (7.11.13) הורשע הנאשם בתקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, בכך שהכה את רעייתו בפניה וגרם לה לשטפי דם. על הנאשם נגזרו 8 חודשי מאסר בפועל, בין היתר על רקע שתי הרשעות קודמות בעבירות דומות והעדר ניסיון כן לתיקון דרכיו. בית המשפט העליון ציין כי העונש

הולם בשים לב למהות העבירה ולעבר הפלילי. במקרה שכאן לא מדובר אמנם בחבלה של ממש בפנים ובאמצעות מכה, ואף לא במי שהיה בעל עבר פלילי, אך מנגד מדובר באירועים רבים יותר.

51. במכלול, נוכח הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות לרבות מספרן הרב מחד גיסא ומידת חומרתן מאידך גיסא, ומדיניות הענישה שעליה עמדת לעיל, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין המעשים מושא האישום הראשון נע בין מספר בודד של חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר. כמו כן נוכח העובדה שהעבירות גרמו נזק מסוים לא', סבורני כי מתחם העונש ההולם כולל עונש של פיצוי.

ה(4) העונשים המתאימים לנאשם

52. הגעתי אפוא למסקנה כי מתחם העונש ההולם בגין המעשים שבאישום השני עומד על בין 4.25 ל-7.25 שנות מאסר, ובגין המעשים באישום הראשון על בין מספר חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר.

53. בגזירת עונשיו של הנאשם בתוך המתחמים יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. במקרה שכאן מדובר בנאשם כבן 23.5, המצוי בתחילת דרכו ונעדר עבר פלילי כלשהו. כמו כן לטעמי יש ליתן משקל ממש לכך שהנאשם נטל אחריות על מעשיו כבר בתחילת ההליך, והביא לחיסכון במשאבים שיפוטניים ובמשאבי גורמי האכיפה. הנאשם אף ייתר את הצורך של הנפגע ושל א' להעיד לצורך קביעת אשמתו. יש גם משקל לנסיבות המורכבות שבהן גדל הנאשם, שכאמור בילדותו סבל מאלימות אביו שהיה מכור לאלכוהול. עוד יש לציין כי הנאשם עצור מיום 17.7.22, וכי הגם שתקופה זו תנוכה מתקופת מאסרו תנאי המעצר קשים מתנאי מאסר.

54. מנגד, יש ליתן משקל להתרשמות שירות המבחן בנוגע למידה המוגבלת של קבלת האחריות מצד הנאשם על מעשיו, ולהעדר אופק טיפולי לעת הזו. בייחוד יש ליתן משקל לסיכון המשמעותי הנשקף מן הנאשם לשיטת שירות המבחן, ולצורך להרתיע מפני מעשים דומים בעתיד. שירות המבחן עצמו ציין, כאמור, כי נדרש "עונש מוחשי ומציב גבול".

55. על רקע האמור סבורני כי יש לגזור את עונשיו של הנאשם בשליש התחתון של מתחמי הענישה, אך לא ברף התחתון ממש. אני גוזר אפוא על הנאשם עונש של 4.75 שנות מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום השני, ועונש של שמונה חודשי מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום הראשון.

56. על פניו לא קיימת הצדקה משמעותית לסטות מברירת המחדל שלפיה עונשים אלה ירוצו במצטבר, וזאת על רקע העובדה שמדובר בעבירות אלימות, הצורך בהרתעה אישית וכללית בייחוד בנוגע לעבירות כאלה, כאמור לעיל, והעובדה שהן בוצעו כלפי אנשים שונים (ראו פסקה 20 לעיל). עם זאת, בשים לב לכך שאילו היה האישום הראשון עומד לבדו היה סיכוי מסוים שהנאשם היה מרצה את עונשו בדרך של עבודות שירות, בעוד שלעת הזו העונש ירוצה בדרך של מאסר ממש, אני מורה כי חודשיים מתוך עונש זה ירוצו בחופף לעונש בגין האישום השני והיתרה במצטבר.

57. כמו כן בשים לב לנזק הממשי לנפגע, ולנזק לא', סבורני כי יש לחייב את הנאשם לשלם לנפגע פיצוי בסך של 60,000 ₪ ולא' פיצוי בסך של 7,500 ₪.

ו. סיכום

58. הנאשם יישא אפוא את העונשים הבאים:

- א. 4.75 שנות מאסר בפועל בגין המעשים שבאישום השני.
- ב. שמונה חודשי מאסר בפועל בגין המעשים שבאישום הראשון. עונש זה ירוצה במצטבר לעונש שבסעיף קטן א' לעיל, למעט חודשיים שירוצו בחופף.
- סך הכל בגין שני האישומים נגזרים אפוא על הנאשם 5.25 שנות מאסר בפועל, שיימנו החל מיום מעצרו בגין ההליך שכאן.
- ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שנתיים מיום שחרור הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- ה. פיצוי לנפגע בסך של 60,000 ₪. בשים לב לכך שהנאשם עצור מזה תקופה והוא צפוי להוסיף ולהיות במאסר, הפיצוי ישולם ב-15 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.5.23 ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במלואו ובמועדו יעמוד לפירעון מיידי מלוא הסכום.
- ו. פיצוי לא' בסך של 7,500 ₪. מהטעמים הנזכרים הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.5.23 ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במלואו ובמועדו יעמוד לפירעון מיידי מלוא הסכום.
59. יש לקוות כי הנאשם ינצל את תקופת המאסר לצורך תהליך טיפולי ושיקומי מעמיק, שיסייע לו ולחברה כולה.
60. ניתן לערער על פסק הדין לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח אדר תשפ"ג, 21 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

[1]המאשימה הפנתה למשל אל ת"פ 13804-09-13 שם מדובר היה במי שגרם לבת זוגו כוויות קשות באמצעות מגהץ. כמו כן הפנתה המאשימה אל ע"פ 175/10 שם מדובר היה בנאשם שהורשע לאחר שמיעת עדויות בעבירה של חבלה בכוונה חמירה שבוצעה באמצעות סכין ונגזרו עליו בין היתר עשר שנות מאסר בפועל. אלא שבאותו מקרה, משנת

2011, מדובר היה במי שתקף את המתלונן, נעצר על ידי שניים מחבריו ולמרות זאת שב ורדף אחרי המתלונן ודקרו בסכין. יש לציין עוד כי בית המשפט העליון לא התערב אמנם בעונש, אולם הוסיף כי הוא עושה כן "גם אם החמיר מעט בית המשפט המחוזי עם המערער ואף אם בנסיבות המקרה היה מותב אחר גוזר עליו עונש מעט פחות חמור", כך שלא ברור שפסק הדין משקף את רמת הענישה הראויה. ע"פ 2597/08 שגם אליו הפנתה המאשימה ניתן לפני ארבע עשרה שנים, ומתייחס לנאשם שדקר את הנפגע חמש דקירות לרבות בחזהו ואף מנע מאחרים להזעיק את צוותי ההצלה.

הנאשם הפנה לע"פ 174/09 שהוא מלפני כארבע עשרה שנה, ובו הנפגע תקף תחילה את הנאשם וחבל בראשו, ורק בתגובה דקר אותו הנאשם, וגם זאת בבטנו וברגלו. הנאשם הפנה גם לע"פ 6398/10 שהוא מלפני כשתים עשרה שנים ואינו מתייחס לשימוש בסכין; ולע"פ 8870/12 שגם בו לא מדובר היה בשימוש בסכין ובכל זאת בית המשפט העליון אישר עונש של 45 חודשי מאסר בפועל. גם בע"פ 2165/14 לא מדובר היה בשימוש בסכין, ובית המשפט העליון אישר עונש של 5 שנות מאסר בשל אלימות חמורה ומתוכננת בצוותא כלפי נפגע שלא היה מעורב באופן כלשהו בסכסוך שקדם למעשים. עוד הפנה הנאשם לע"פ 7101/15 שם מדובר היה באלימות נמשכת ואכזרית אך ללא שימוש בסכין ולאחר תקיפה מצד הנפגע, ובכל זאת החליט בית המשפט העליון להחמיר בעונש בציינו כי מתחם של 24 עד 48 חודשי מאסר בפועל "הוא המזערי בכגון דא". כמו כן הפנה הנאשם לשורה של פסקי דין שבהם ההרשעה לא הייתה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה אלא בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות שעונשה פחות, וממילא הרלוונטיות שלהם מוגבלת (ראו ת"פ 42280-09-20, ע"פ 3249/19, ת"פ 28341-08-20, ע"פ 900/11, ת"פ 244-09-15, ע"פ 4631/13, ע"פ 1929/12, ע"פ 5200/16).

[2] החששות שהפגינה א' לעת הזו, כאמור בתסקיר, נובעים לכאורה בעיקר מן המעשה מושא האישום השני שאליו התייחסתי לעיל.